Agatha Christie

Aventura lui Johnnie Waverly

— Puteți înțelege sentimentele unei mame, spuse doamna Waverly poate a şasea oară.

Se uita rugător la Poirot. Micul meu prieten, întotdeauna sensibil față de o mamă disperată, gesticulă ca s-o liniştească.

— Sigur că da, sigur că da, înțeleg perfect. Aveți încredere în Papa Poirot.

— Poliția... Începu domnul Waverly.

Soția îl întrerupse brusc:

— Eu nu mai am nimic de-a face cu poliția. Am avut atâta încredere în ei şi uite ce s-a întâmplat! În schimb, am auzit atât de multe despre domnul Poirot şi despre lucrurile minunate pe care le-a făcut, încât simt că el ar putea fi în stare să ne ajute. Aşa simt eu ca mamă...

Poirot se grăbi să pună capăt repetiției cu sentimentele printrun gest elocvent. Emoția doamnei Waverly era evident adevărată, dar nu se potrivea mai deloc cu chipul ei de om abil, mai bine zis dur. Când am auzit mai târziu că era fata unui mare fabricant de oțel, care-şi croise drum în lume dintr-un biet funcționăraş până la poziția actuală înaltă, mi-am dat seama că ea moştenise multe dintre calitățile paterne.

Domnul Waverly era un om înalt, voinic, jovial. Stătea cu picioarele

Agatha Christie

Aventura lui Johnnie Waverly

— Puteţi înţelege sentimentele unei mame, spuse doamna Waverly poate a şasea oară.

Se uita rugător la Poirot. Micul meu prieten, întotdeauna sensibil faţă de o mamă disperată, gesticulă ca s-o liniştească.

— Sigur că da, sigur că da, înţeleg perfect. Aveţi încredere în Papa Poirot.

— Poliţia… Începu domnul Waverly.

Soţia îl întrerupse brusc:

— Eu nu mai am nimic de-a face cu poliţia. Am avut atâta încredere în ei şi uite ce s-a întâmplat! În schimb, am auzit atât de multe despre domnul Poirot şi despre lucrurile minunate pe care le-a făcut, încât simt că el ar putea fi în stare să ne ajute. Aşa simt eu ca mamă…

Poirot se grăbi să pună capăt repetiţiei cu sentimentele printrun gest elocvent. Emoţia doamnei Waverly era evident adevărată, dar nu se potrivea mai deloc cu chipul ei de om abil, mai bine zis dur. Când am auzit mai târziu că era fata unui mare fabricant de oţel, care-şi croise drum în lume dintr-un biet funcţionăraş până la poziţia actuală înaltă, mi-am dat seama că ea moştenise multe dintre calităţile paterne.

Domnul Waverly era un om înalt, voinic, jovial. Stătea cu picioarele priponite departe unul de altul şi semăna cu tipul nobilului de ţară.

— Cred că ştiţi totul despre treaba asta, domnule Poirot?

Povestea era cam superfluă. Cu câteva zile în urmă ziarele fuseseră pline de senzaţionala răpire a micului Johnnie Waverly, fiul de trei ani şi moştenitorul lui Marcus Waverly, Esq. De Waverly Court, Surrey, una dintre cele mai vechi familii din Anglia.

— Cunosc faptele în mare, bineînţeles, dar vă rog, domnule, vă rog să-mi relataţi toată povestea. Şi în amănunt dacă nu vă supăraţi.

— Ei bine, cred că începutul întregii afaceri se situează cam acum zece zile când am primit o scrisoare anonimă – un lucru din alea idioate – din care n-am înţeles o iotă. Cel ce o scrisese avea neobrăzarea să-mi ceară să-i plătesc 25.000 de lire… 25.000 de lire, domnule Poirot! Întrucât nu mi-am dat asentimentul, a ameninţat că-l răpeşte pe Johnnie. Bineînţeles că am aruncat hârtia la coş fără să-i mai acord importanţă. Am crezut că-i o glumă proastă. Cinci zile mai târziu am primit o altă scrisoare: „Dacă nu plătiţi, fiul dv. Va fi răpit pe 29”. Asta se întâmpla pe 27. Ada era îngrijorată, dar eu nu puteam să concep să tratez treaba asta în mod serios. Fir-ar al naibii, suntem doar în Anglia. Nimeni nu se pretează să răpească copii şi să-i ţină ostatici pentru despăgubire.

— Sigur că nu-i o practică prea obişnuită. Continuaţi, domnule, spuse Poirot.

— Da, Ada nu-mi dădea pace, aşa că, simţindu-mă puţin cam caraghios, am adus totul la cunoştinţa Scotland Yard-ului. Ei n-au părut să ia lucrul foarte în serios, fiind înclinaţi spre punctul meu de vedere că era o glumă proastă. Pe 28 am primit a doua scrisoare: „N-aţi plătit. Fiul dv. Va fi luat mâine la prânz, la ora 12, pe 29. Vă va costa 50.000 de lire ca să-l recuperaţi”. M-am dus din nou ia Scotland Yard. De data asta au fost mai impresionaţi. Au fost do părere că scrisorile erau ale unui nebun şi că, după toate probabilităţile, se va încerca să se facă ceva la ora menţionată. M-au asigurat că vor lua toate măsurile

necesare. Inspectorul Mc’Neil şi suficiente forţe vor veni la Waverly dimineaţă şi vor păzi casa.

M-am întors acasă mai liniştit. Totuşi aveam deja sentimentul că ne aflam într-o stare de asediu. Am d?T ordine ca nici un străin să nu fie primit şi ca nimeni să nu părăsească domeniul. Seara s-a scurs fără vreun incident, dar în dimineaţa următoare soţia mea se simţea foarte rău. Îngrijorat de starea ei, am trimis după doctorul Dakers. Simptomele ei păreau să-l uluiască. Deşi ezita să ne spună că fusese otrăvită, mi-am dat seema că asta gândea. Nu era nici un pericol, m-a asigurat el, dar abia după 2-3 zile avea să-şi revină. Întorcându-mă în camera mea, am fost surprins şi uimit când am găsit o notă prinsă cu acul de perna mea. Era aceiaşi scris de mină ca şi celelalte note şi conţinea doar trei cuvinte: „La ora 12”.

Recunosc, domnule Poirot, că atunci am văzut roşu în faţa ochilor! Cineva din casă era implicat – unul dintre servitori. I-am adunai pe toţi şi am pus să fie aprig păziţi. Nu s-a dezlipit nimeni din grup; domnişoara Collins, camerista soţiei mele, m-a informat că o văzuse pe guvernanta lui Johnme strecurându-se pe alee în zorii zilei. Am acuzat-o de asta şi ea mi-a mărturisit. Lăsase copilul cu doica şi se furişase să se întâlnească cu un prieten de-al ei – un bărbat! Frumoase trebuşoare! Ea a negat că mi-ar fi prins nota de pernă… Poate că spunea adevărul, nu ştiu, Nu puteam să-mi asum riscul ca propria guvernantă a copilului să fie amestecată în afacere. Unul dintre servitori era amestecat – de data asta eram sigur. În cele din urmă m-am pierdut cu firea şi i-am concediat pe toţi grămadă, inclusiv pe guvernantă. Le-am acordat o oră să-şi facă geamantanele şi să părăsească domeniul.

Faţa domnului Waverly se făcuse şi mai roşie când îşi reaminti de mânia lui îndreptăţită.

— Nu v-aţi pripit puţin, domnule? Îl întrebă Poirot. După toate câte ştiaţi, aţi fi putut face jocul duşmanului.

Domnul Waverly se uită fix la el:

— Nu înţeleg. Ideea mea a fost ca să-i trimit, pe toţi ca să-şi împacheteze lucrurile. Am telefonat la Londra sămi fie trimis un nou lot de personal în seara aceea. Între timp, aveau să rămână în casă numai oameni în care aveam încredere: secretara soţiei, domnişoara Collins şi Tredwell, majordomul, care fusese la mine de când eram copil.

— Şi această domnişoară Collins, de când e la dumneavoastră?

— Cam de un an, răspunse doamna Waverly. Este foarte preţioasă ca secretară şi însoţitoare şi o gospodină foarte eficientă.

— Doica?

— E la mine de şase luni. A venit cu referinţe excelente. Cu toate acestea, niciodată nu mi-a plăcut cu adevărat, deşi Johnnie era foarte ataşat de ea.

— Văd însă că a plecat când catastrofa a avut loc. Domnule Waverly poate sunteţi aşa de bun ca să continuaţi.

Domnul Waverly îşi continuă povestirea.

— Inspectorul Mc'Neil a sosit pe la zece şi jumătate. Servitorii plecaseră cu toţii. S-a declarat foarte satisfăcut de măsurile luate. Avea mai mulţi oameni postaţi în parc care păzeau toate intrările spre casă şi m-a asigurat că, dacă întreaga afacere nu era decât o alarmă falsă, îl vom prinde fără îndoială pe autorul misterioaselor scrisori.

Johnnie era cu mine şi noi doi, împreună cu inspectorul, ne-am dus în camera pe care o numim „a consiliului”. Inspectorul a încuiat uşa. Acolo se afla o pendulă mare de la bunicul şi când limbile s-au apropiat de ora 12 trebuie să mărturisesc că eram nervos ca un tigru în cuşcă. După un uşor hârâit, pendula începu să bată. L-am apucat pe Johnnie. Aveam sentimentul că un om va cădea din cer. Când se auzi ultima bătaie, se iscă o mare tevatură afară – strigăte şi alergături. Inspectorul deschise geamul şi un poliţist veni în fugă: „L-am prins domnule, spuse el pe nerăsuflate. Se furişa prin tufişuri. Are o îmbrăcăminte cu totul ciudată pe el”.

Am ieşit în grabă pe terasă unde doi poliţişti ţineau un tip cu înfăţişare grosolană, în haine sărăcăcioase şi care se zbătea în van încercând să scape. Unul dintre poliţişti întinse un pachet desfăcut pe care îl smulseseră de la cel prins. Conţinea o bucată de bumbac şi o sticlă cu cloroform. Mi s-a urcat sângele la cap. Mai era şi o notă pentru mine. Am desfăcut-o. Conţinea următoarele cuvinte: „Trebuia să fi plătit. Ca să vă recuperaţi fiul vă va costa acum 50.000. În ciuda tuturor precauţiilor el a fost ridicat pe 29, aşa cum am spus”.

Am izbucnit în râs, de uşurare, dar în momentul acela am auzit zgomotul unui motor şi un strigăt. Am întors capul. Străbătând aleea înspre sud cu o viteză mare am văzut o maşină joasă, lungă, gri. Omul care conducea era cel care strigase, dar nu lucrul ăsta mă şocă de moarte. Ci imaginea buclelor blonde. Copilul era în maşină.

Inspectorul scăpă o înjurătură: „Copilul a fost aici, acum un minut”, strigă el. Ne măsură pe toţi cu privirea.

Eram cu toţii acolo: eu, Tredwell, domnişoara Collins. „Când l-aţi văzut ultima dată, domnule Waverly?” M-am dus cu gândul înapoi, încercând să-mi amintesc. Când poliţistul ne chemase, alergasem afară cu inspectorul, uitând de Johnnie. Şi-atunci, un sunet ne făcu să tresărim – bătaia orologiului bisericii din sat. Cu o exclamaţie, inspectorul îşi scoase ceasul din buzunar. Era exact ora 12. Ca din puşcă am alergat în camera de consiliu; pendula de acolo mergea cu zece minute mai înainte. Cineva trebuie s-o fi dat în mod deliberat înainte, pentru că nam pomenit să fi rămas în urmă sau s-o fi luat în avans altădată. Arată exact ora.

Domnul Waverly se opri. Poirot zâmbi în sinea sa şi îndreptă un mic preş pe care îngrijoratul tată îl împinsese.

— O problemă mică şi plăcută, întunecată şi încântătoare, murmură Poirot. Am s-o investighez pentru dumneavoastră cu plăcere. Pe cinstea mea a fost plănuită à merveille.

Doamna Waverly se uită la el cu reproş.

— Dar băiatul meu? Se plânse ea.

Poirot îşi schimbă în grabă expresia şi-şi luă din nou aerul de compasiune serioasă.

— E în siguranţă, madame, este nevătămat. Fiţi siguri că ticăloşii îi vor purta cea mai mare grijă. Nu reprezintă pentru ei curcanul – nu, găina – care face oul de aur?

— Domnule Poirot, cred că-i un singur lucru de făcut – să plătim. La început am fost cu totul împotrivă, dar acum! Sentimentele de mamă…

— Dar l-am întrerupt pe domnul în povestirea sa, strigă Poirot în grabă.

— Cred că ştiţi restul foarte bine din ziare, spuse domnul Waverly. Bineînţeles, inspectorul Mc'Neil s-a dus imediat la telefon. O descriere a maşinii şi a omului a fost pusă în circulaţie şi la început părea că totul se va termina cu bine. O maşină de acel tip, cu un bărbat şi un băieţaş trecuse prin mai multe sate, îndreptându-se aparent spre Londra. Într-un loc se opriseră şi s-a observat că băieţelul plângea şi că îi era evident teamă de însoţitorul lui. Când inspectorul Mc'Neil m-a anunţat că maşina fusese găsită, bărbatul şi copilul reţinuţi, m-am simţit ameţit de atâta bucurie. Cunoaşteţi ce-a urmat. Băiatul nu era Johnnie şi bărbatul era un automobilist înfocat, căruia îi plăceau copiii şi care luase un copilaş ce se juca pe străzile din Edenswell, un sat la vreo 15 mile de noi ca să-l plimbe pur şi simplu. Mulţumită gafei uriaşe a poliţiei toate urmele au dispărut. Dacă nu ar fi urmărit cu insistenţă maşina, care nu trebuia, ei ar fi putut găsi până acum băiatul.

— Liniştiţi-vă, monsieur. Poliţia reprezintă forţa unor oameni curajoşi şi inteligenţi. Greşeala lor a fost cât se peate de naturală. Şi, de altfel, avem de-a face cu un plan ingenios. În ce priveşte omul pe care l-au prins pe domeniu, cred că apărarea lui a constat tot timpul într-o continuă negare. El a declarat că nota şi pachetul i-au fost date să le ducă la Waverly Court. Bărbatul care i le-a dat l-a plătit cu o bancnotă de zece şilingi şi i-a mai promis încă una dacă el avea să le înmâneze exact la ora douăsprezece fără zece

minute. El trebuia să se apropie de casă prin spate şi să bată la uşa de serviciu.

— Nu cred o iotă din asta, declară doamna Waveriy înfierbântată. E o grămadă de minciuni.

— En verité, e o poveste simplă, spuse Poirot pe gânduri. Dar până acum nu i-am dat de capăt. Mai înţeleg că omul a adus o anumită acuzaţie.

Se uită întrebător spre domnul Waverly. Acesta se înroşi din nou.

— Tipul a avut impertinenţa să pretindă că l-a recunoscut pe omul care i-a dat pachetul în persoana lui Tredwell. „Numai că tipul §i-a ras mustaţa”. Tredwell care s-a născut pe moşiei.

Poirot zâmbi puţin la indignarea nobilului de ţară.

— Totuşi, chiar dumneavoastră suspectaţi că un om al casei ar fi. Ajutat la răpire.

— Da, dar nu Tredwell.

— Şi dumneavoastră, doamnă? Întrebă Poirot întorcându-se deodată spre ea.

— Nu putea să fi fost Tredwell cel care i-a dat acestui vagabond scrisoarea şi pachetul – dacă i l-o fi dat cineva, ceea ce nu cred. I-au fost date la ora 10, spune. La ora 10 Tredwell se afla împreună cu soţul meu în fumoar.

— Aţi putut vedea faţa omului din maşină, monsieur? Semăna cu a lui Tredweil în vreun fel?

— Era prea departe de mine ca să-l văd la faţă.

— Ştiţi dacă Tredwell are vreun frate?

— A avut mai mulţi, dar au murit cu toţii. Ultimul a fost ucis în război.

— Nu prea mi-e clar domeniul de la Waverly Court. Maşina se îndrepta spre cabana din sud. Acolo e o altă intrare?

— Da, e ceea ce noi numim cabana de est. Poate fi văzută din partea cealaltă a casei.

— Mi se pare ciudat că nimeni n-a văzut maşina intrând pe domeniu.

— Toţi au dreptul de a traversa pentru a ajunge la o mică capelă. O mulţime de maşini trec pe acolo. Omul trebuie să fi oprit maşina într-un loc convenabil, să fi alergat spre casă exact când s-a dat alarma şi atenţia ne-a fost îndreptată în altă parte.

— Dacă nu cumva se afla deja în casă, spuse Poirot dus pe gânduri. E vreun loc unde s-ar putea ascunde?

— Ştiţi, în mod sigur noi n-am cercetat temeinic casa în prealabil. Nu părea necesar. Îmi închipui că s-ar fi putut ascunde undeva, dar cine să-i fi dat drumul înăuntru?

— O să ajungem la asta mai târziu. Pe rând, haideţi să fim metodici. Nu există nici o ascunzătoare specială în casă? Waverly Court este o locuinţă veche şi există câteodată „unghere ale preoţilor”, aşa cum se numesc ele.

— Doamne sfinte, există un astfel de ungher. Se deschide dintr-un zid din hol.

— De lângă camera de consiliu?

— Chiar de lângă uşă!

— Voilà!

— Dar nimeni nu ştie de existenţa lui în afară de soţia mea şi de mine.

— Tredwell?

— Ei, el ar fi putut să audă de ea.

— Domnişoara Collins?

— Nu i-am vorbit niciodată de ea.

Poirot reflectă timp de un minut.

— Bine domnule, următorul lucru pe care trebuie să-l fac este să vin la Waverly Court. Dacă sosesc în dupăamiaza aceasta, vă convine?

— O, cât mai curând posibil, domnule Poirot! Strigă doamna Waverly. Citiţi asta încă odată.

Îi dădu în mână ultima misivă care ajunsese din partea duşmanului la familia Waverly în dimineaţa aceea şi care o determină să-l caute în grabă mare pe Poirot. Erau date indicaţii inteligente şi explicite în legătură cu plata banilor şi se termina cu ameninţarea că băiatul va plăti cu viaţa,

pentru orice abatere de la ele. Era clar că în doamna Waverly se dădea o luptă între preţuirea banilor şi dragostea maternă, şi că aceasta din urmă câştiga teren.

Poirot o reţinu pe doamna Waverly, pentru un minut, după plecarea soţului.

— Madame, adevărul, vă rog. Împărtăşiţi încrederea soţului dumneavoastră în majordomul Tredwell?

— N-am nimic împotriva lui, domnule Poirot, nu prea văd cum s-ar fi putut amesteca în asta, dar… Da, nu mi-a plăcut niciodată de el… Niciodată!

— Încă un lucru, madame, îmi puteţi da adresa guvernantei?

— Netherall Road, 149, Hammersmith. Doar nu credeţi…

— Nu cred niciodată. Eu îmi folosesc micile celule cenuşii. Şi câteodată, aşa câteodată, îmi trece câte o idee.

Poirot se întoarse spre mine când uşa se închise.

— Deci, doamnei nu i-a plăcut niciodată majordomul. Nu-i interesantă chestia asta, ce zici Hastings?

Am refuzat să mă implic. Poirot m-a păcălit atât de des încât acum sunt precaut. E întotdeauna câte un clenci pe undeva.

După ce s-a îmbrăcat cu minuţiozitate pentru călătorie, am pornit-o spre Netherall Road. Am fost norocoşi s-o găsim acasă pe domnişoara Jessie Withers. Era o femeie plăcută la faţă, de vreo 35 de ani, capabilă şi cu aere. Nu-mi venea a crede că ea ar fi putut fi implicată în afacere. Era plină de resentimente şi amărăciune pentru modul în care fusese concediată, dar recunoscu că greşise. Era logodită cu un pictor care era şi decorator ce se nimerise a fi în apropiere şi dăduse o fugă să-l întâlnească. Lucrul părea cât se poate de natural. Nu prea îl puteam înţelege pe Poirot. Toate întrebările lui mi se păreau cam fără importanţă. Priveau, mai ales, obiceiurile ei zilnice de la Waverly Court. Sincer mă plictiseam şi m-am bucurat când Poirot îşi luă la revedere.

— Răpirea e o treabă simplă, mon ami, constată el, în timp ce oprea un taxi pe Hammersmith Road şi apoi îi ordonă să meargă spre Waterloo. Copilul acela ar fi putut fi răpit cu cea mai mare uşurinţă în oricare din zile în ultimii trei ani.

— Nu văd cum asta ne-ar ajuta cât de cât, am remarcat eu cu răceală.

— Au contraire, asta ne-ajută enorm, chiar enorm! Dacă trebuie să porţi un ac de cravată, Hastings, cel puţin pune-l exact la mijlocul cravatei tale. La ora actuală el este cu o şaisprezecime de inci1 prea mult spre dreapta.

Waverly Court era un loc vechi, frumos şi fusese recent restaurat cu gust şi grijă. Domnul Waverly ne arătă camera de consiliu, terasa şi toate celelalte locuri care aveau legătură cu cazul. În cele din urmă, la cererea lui Poirot, el apăsă într-un loc din perete, un panou din lambriu lunecă într-o parte şi o trecere îngustă ne conduse în ungherul preotului.

— Vedeţi, spuse Waverly. Nu-i nimic aici.

Cămăruţa era goală, nu se vedeau nici măcar urmele unor paşi pe duşumea. M-am apropiat de Poirot, care se aplecase cu atenţie asupra unor semne într-un colţ.

— Ce crezi despre asta, prietene?

Erau patru urme foarte apropiate.

— Un câine, am exclamat.

— Un câine foarte mic, Hastings.

— Un câine pomeranian2.

— Mai mic decât un pomeranian.

— Un grifon? Am sugerat eu într-o doară.

— Mai mic chiar decât un grifon. O specie necunoscută „Clubului Kennel”.

M-am uitat la el. Faţa îi era luminată de emoţie şi satisfacţie.

— Am avut dreptate, murmură el. Ştiam că am dreptate. Vino, Hastings.

În timp ce ieşeam în hol şi panoul se închidea în spatele nostru, o tânără ieşi pe o uşă de la capătul culoarului.

Domnul Waverly ne-o prezentă:

— Domnişoara Collins.

Domnişoara Collins era de vreo 30 de ani, iute şi repezită din fire. Avea părul blond, chiar foarte deschis şi purta lornion. La cererea lui Poirot, am trecut într-o cameră pentru micul dejun şi o chestionă îndeaproape în privinţa servitorilor şi mai ales în legătură cu Tredwell. Ea recunoscu că nu-i plăcea de majordom.

— Îşi dă aere, explică ea.

Apoi trecură la problema meniului pe care îl avusese doamna Waverly în seara de 28. Domnişoara Collins declară că se servise din aceleaşi platouri sus în camera ei şi nu simţise nimic rău. Când se depărtă i-am reamintit lui Poirot:

— Câinele, am şoptit.

— A, da, câinele!' Zâmbi satisfăcut. Ţineţi cumva pe aici vreun câine, mademoiselle!

— Sunt doi câini găsiţi în cuştile de afară.

— Nu, mă refer la un câine mic, la un câine de rasă.

— Nu, n-avem aşa ceva.

Poirot o lăsă să plece. Apoi, apăsând pe buton, îmi spuse:

— Minte această mademoiselle Collins. Probabil că şi eu aş face-o în locul ei. Acum să-l vedem pe majordom.

Tredwell era un personaj impunător. Îşi spuse povestea cu un aplomb perfect şi aceasta era în esenţă asemănătoare cu cea a domnului Waverly. Recunoscu că ştia de secretul ungherului.

Când se retrase în cele din urmă, cu ţinuta-i ţeapănă, am întâlnit ochii zeflemitori ai lui Poirot.

— Ce crezi despre astea, Hastings?

— Dar tu? Am parat eu.

— Ce prudent ai devenit. Celulele cenuşii nu vor funcţiona niciodată, niciodată. Dacă nu le stimulezi. Ah, dar nu vreau să te necăjesc! Hai să facem deducţiile împreună. Ce lucruri ne izbesc în special ca fiind dificile?

— Este un lucru care mă intrigă, am spus. De ce omul care a răpit copilul a ieşit pe la cabana din sud, în loc s-o ia pe la

cea de est unde nimeni nu l-ar fi văzut?

— Ăsta-i un punct foarte bun, Hastings, unul excelent. L-aş cupla cu un altul. De ce să avertizezi familia Waverly? De ce să nu răpeşti pur şi simplu copilul şi să-i trimiţi nota de răscumpărare?

— Pentru că sperau să obţină banii fără să fie forţaţi să acţioneze.

— Sigur că era foarte improbabil ca să li se dea banii doar după o simplă ameninţare.

— Totodată, doreau să concentreze atenţia asupra orei 12, pentru ca atunci când vagabondul a fost prins, celălalt să iasă din ascunzătoare şi să plece neobservat cu copilul.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că făceau un lucru dificil care era foarte uşor. Dacă nu specifică ora sau data, nimic nu era mai uşor decât să aştepte o ocazie şi să ia copilul cu o maşină într-o zi când el se afla la plimbare cu guvernanta.

— Da, da mi-am dat acordul cu oarecare îndoială.

— De fapt, este vorba despre punerea în scenă, în mod deliberat, a unei farse! Să abordăm problema şi dintrun alt punct de vedere. Totul conduce la concluzia că a existat un complice în casă. Punctul numărul 1: misterioasa otrăvire a doamnei Waverly. Punctul numărul 2: scrisoarea înfiptă în pernă. Punctul numărul 3: punerea ceasului cu zece minute înainte – toate treburi făcute în interiorul casei. Şi un lucru adiţional pe care nu cred că l-ai observat. Nu era praf în ungher. Fusese măturat.

Deci, avem patru oameni în casă. O putem elimina pe guvernantă din moment ce ea n-ar fi putut să măture în ungher, deşi ar fi putut contribui la celelalte trei puncte. Patru oameni: domnul şi doamna Waverly, Tredwell, majordomul şi domnişoara Collins. O vom lua întâi pe domnişoara Collins. N-avem prea multe împotriva ei, în afara faptului că ştim foarte puţine despre ea, că este evident o tânără inteligentă şi că se află aici doar de un an.

— Ai zis că a minţit în legătură cu câinele, i-am reamintit eu.

— A, da, câinele. Poirot zâmbi într-un fel aparte. Acum să trecem la Tredwell. Există mai multe lucruri suspecte împotriva lui. Unul dintre acestea este declaraţia vagabondului că Tredwell i-a dat pachetul în sat.

— Dar Tredwell poate dovedi contrariul cu un alibi.

— Chiar şi în acest caz, el ar fi putut s-o otrăvească pe doamna Waverly, să prindă nota cu un ac de pernă, să aranjeze pendula şi să cureţe ungherul. Pe de altă parte, el s-a născut şi a crescut în serviciul familiei Waverly. Pare câtuşi de puţin probabil ca el să fi plănuit răpirea fiului familiei. Nu i-ar sta în caracter!

— Atunci, cine?

— Trebuie să procedăm logic, oricât de absurd ar putea părea. Să ne gândim puţin la doamna Waverly. Dar ea este bogată, banii sunt ai ei. Cu banii ei a fost restaurat acest domeniu decăzut. Ea n-ar avea nici un motiv să-şi răpească fiul şi să-şi plătească ei însăşi bani. Soţul este însă într-o situaţie diferită. El are o soţie bogată. Nu este acelaşi lucru cu a fi bogat tu însuţi. De fapt, am impresia că doamnei nu-i place deloc să facă risipă cu banii ei, cu excepţia unui pretext foarte bun. Dar domnul Waverly, după cum poţi vedea de îndată, este un bon viveur.

— Imposibil, m-am stropşit eu.

— Câtuşi de puţin. Cine expediază servitorii? Domnul Waverly. El poate scrie notele, droga nevasta, poate umbla la limbile orologiului şi stabili un excelent alibi pentru credinciosul său Tredwell. Lui Tredwell nu i-a plăcut niciodată doamna Waverly. El îi este devotat stăpânului său şi implicit dornic să-i asculte ordinele. Au fost trei inşi implicaţi. Waverly, Tredwell şi un oarecare prieten al lui Waverly. Asta este greşeala pe care a făcut-o poliţia: n-au făcut cercetări mai amănunţite în legătură cu omul care condusese maşina gri cu un alt copil în ea. El a fost al treilea. Acesta ia un copil dintr-un sat din apropiere, un

băieţel cu bucle blonde. Intră cu maşina pe la cabina din est şi trece pe la cea din sud chiar la momentul potrivit, făcând din mână şi strigând. Ei nu-i pot vedea faţa sau numărul maşinii aşa încât, evident, nu pot vedea nici faţa copilului. Apoi, lasă o urmă falsă spre Londra. Între timp, Tredwell îşi jucase rolul, aranjând ca pachetul şi biletul să fie aduse de un om care arăta jalnic. Stăpânul său poate oferi un alibi în cazul extrem în care omul îl recunoaşte cu toate că purtase o mustaţă falsă. În ceea ce-l priveşte pe domnul Waverly, de îndată ce se produce harababura afară şi inspectorul se repede acolo, el ascunde repede copilul în ungher şi apoi îl urmează. Mai târzâu, îi va fi destul de uşor să-l ducă cu propria lui maşină într-un loc sigur.

— Dar ce-i cu câinele? Am întrebat. Şi despre minciunile domnişoarei Collins?

— Asta a fost o glumă din partea mea. Am întrebat-o dacă sunt câini-jucării în casă şi ea a spus că nu, dar fără îndoială că sunt câţiva, în camera copilului! Înţelegi, domnul Waverly a pus câteva jucării în ungher pentru ca Johnnie să se joace şi să stea liniştit.

— Domnule Poirot.

— Domnul Waverly intră în cameră – aţi descoperit ceva? Aveţi vreun clu în legătură cu locul unde a fost dus băiatul?

Poirot îi întinse o foaie de hârtie:

— Iată adresa.

— Dar e o hârtie albă.

— Pentru că aştept ca dumneavoastră să ne-o scrieţi.

— Ce dracu…

Faţa domnului Waverly se făcu stacojie.

— Ştiu totul, domnule. Vă acord 24 de ore să aduceţi băiatul înapoi. Ingeniozitatea dumneavoastră va trebui să găsească o explicaţie pe măsură pentru reapariţia lui. Altfel, doamna Waverly va fi informată.

Domnul Waverly căzu pe un scaun şi-şi îngropă faţa în mâini.

— El se află la bătrâna mea guvernantă, zece mile de aici. E fericit şi bine îngrijit.

— Nici nu mă îndoiesc. Dacă nu vă credeam un tată bun la suflet, n-aş mai fi vrut să vă dau o altă şansă.

— Scandalul…

— Exact. Purtaţi un nume vechi şi onorabil. Nu-l mai puneţi în pericol din nou. Bună seara, domnule Waverly. Ah, apropo, doar un sfat. Măturaţi întotdeauna în colţuri!

SFÂRŞIT

1 Un inch este egal cu 2,54 cm.

2 O specie mică de cîine cu păr lung, des, mătătsos, de obicei negru sau alb, cu botul alungit, urechi ascuţite şi ochi proeminenţi.